

Dehlenschlägers  
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

---

Fire og Tyvende Deel.

---

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: T. h. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

## Biergtrolsen.

---

See Nordlys lue  
 Med røde Flammer  
 Paa sorten Bue!  
 Hør Storme brage,  
 Dg Granestammer  
 Bugnende knage!

Niords Sonner sig hæve.  
 Sneefunker, Stierner  
 Bleglyse hæve;  
 Dg Intet værner  
 For Stormens Bælde  
 Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide  
 Fortvivlet ene  
 Ved Midnatstide  
 Blandt Krat og Grene  
 Bildfaref vanfer  
 I Nattens Laage  
 Med bange Tanker,  
 Hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,  
 Gi Graner brage;  
 Men Etene knage,  
 Dg Fjeldets Pandser  
 Hvinende brister,  
 Dg grim og bister  
 Af mørke Hule

En Fin sig hæver,  
 Saa det natlige Thule  
 Suffende hæver.

„Hvo tor sig vove  
 I mørke Nætter  
 Til sorte Skove,  
 Hvor høie Jetter,  
 Naar Hanen galer,  
 I Mørket fuse,  
 Som naar uhyre Svaler  
 Under Jishavet bruse;  
 Naar Urner hæve  
 I Dødningstunden;  
 Naar Aander sig hæve;  
 Naar Ulve i Lunden  
 Offerne sluge;  
 Naar gamle Drager  
 I Mulmet ruge;  
 Naar Samvittighed nager;  
 Naar Uskyldige græde;  
 Naar Morderen antaster,  
 Og Ratten sit Klæde  
 Over Bloddampen kaster?“

Med blodrodt Die  
 I skumle Bænde  
 Han speider noie  
 Blandt Grænevrimlen;  
 Overalt han skuer,  
 Kun ei til Himlen,  
 Hvor Nordlyset luer.

Med lumste Blikke  
 Han frem sig skyder  
 Af Klippens Bugter  
 Med lodne Fod.  
 „Mig lyster at drikke,“  
 Saa Stemmen lyder;  
 „Seg lugter, jeg lugter  
 Menneskeblod.“

Dg til den zittrende  
 Mo han haster.  
 Hans Die knyttrende  
 Bredeligt kaster  
 Et Blik paa den Gulde;  
 Men strax det mildes,  
 Bed hendes Tæffe  
 Det brat forvildes,  
 Dg Bellystluer  
 Af Sovn sig vække.  
 De brænde fulde —  
 Dg Svanhild gruer.

„Frygt ei, du Bolde!“  
 Saa sledst han taler;  
 „Over alle Trolde  
 Jeg strengt befaler.  
 Følg med i min Hule,  
 Hvor hundred Dverge  
 Smedde Armbaand gule  
 Dg Jetteværgel  
 Hvor Guld hiin røde  
 I Fiældets Arer

Straaler dig i Mode,  
Glem dine Taarer!"

„O, stærke Jette!  
Hvis Kraft du eier,  
Da viis din Balde  
I Dydens Seier,  
Dg dræb min Smerte,  
Dg bring mig Arme  
Til Haralds Hierte;  
Damp Nattens Harme.  
Dø Mulm adskilled.  
Som jeg den Bolde  
Nu gaaer forvildet  
Blandt Morkets Trolde.“

„Jeg eier Skatte,  
Det skal du sande.  
I Guld vil jeg fatte  
Din Haralds Pande;  
Deraf vi ville  
Bort Fæstensol drikke,  
Alt efter gamle  
Biergtrolde=Skikke.“

Ung Svanhild blegner,  
Dg skælver saare;  
Til Jorden hun segner  
Med tunge Taare.  
Med nedrig Skulen  
Dg grinende Læber  
Han ned i Hulen  
Den Blege slæber.

Hun zitterer, vakler,  
 Og Angsten stiger.  
 I mørke Gange  
 Med blide Toner  
 Hun hører Sange  
 Af Kampekoner.  
 Og see, med Fakler  
 Ti skionne Piger  
 Sig nærme blide,  
 Guldløfte, hvide;  
 Hver yndigt smiler,  
 Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter  
 De høie Sale.  
 I Klippekløfter  
 Rubiner prale,  
 Stærkt Guldet glimter  
 I Fjeldets Side,  
 Mildt Sølv et skimter  
 I Marmor hvide.

Og Lyset flammer,  
 Og Mørket viger,  
 Og i et Kammer  
 Tre Ellepiger  
 En Klædning væver,  
 Saa rig og prægtig,  
 Af Guld saa vægtig.  
 Men Svanhild bærer.

„See“, raaber Jetten,  
 „Dit Bryllupsklæde!

Glem ham paa Sletten!  
 Hvor kan du græde?  
 Snart er den færdig.  
 Kom, lad os ile!  
 Du er mig værdig;  
 Folg med til Hvile!  
 Hvor Roser dufte,  
 Hvor Harper lyde,  
 Hvor Æthre luste,  
 Der skal du pryde  
 Det stolte Leie.  
 Mit Hierte raser,  
 Jeg vil dig eie  
 Trods alle Aser.“

Hvad Vælde bruser?  
 Hvad rædsomt Bulder?  
 See, Lynild suser,  
 Her, Torden ruller!  
 Dg Stormen skriger,  
 Dg hylende viger;  
 Bort Natten iler,  
 Dg Solen smiler.

Fra Himlens Bue  
 Bed Glidffialfs Bue  
 Saae Afa=Odin  
 Den Banges Laare.  
 Han greb sit Scepter,  
 Dg ynktes saare,  
 Dg raabte: „Auka=Thor!  
 Tag din Hammer,

Drøb Nattens Mørke  
 Med Dagens Flamme,  
 Nedstyrt din Fiende,  
 Og køl min Harmes,  
 Frels ham og hende  
 I Guddoms Arme."

Og Thor adlyder.  
 Ha, blegn, Uhyre!  
 Med sine Bukke  
 Han Skyen bryder;  
 Og Tommerne styre  
 Mod Ustylds Sukke.

Da seer han Harald  
 Blandt Granestammer  
 At søge Euanhild  
 Med Elstovs Jammer.  
 Hans Hierte hæver,  
 Hans Die flammer,  
 Hans Røst sig hæver:  
 „Hvor er du, Euanhild?  
 O, svar mig, Euanhild!  
 Forgieves raaber,  
 Forgieves haaber  
 Midnattens Vandrer."

„Der er min Hammer;  
 Red selv din Pige!  
 Naar vist den rammer,  
 Maa Livet vige.  
 Gaa ned i Hulens,  
 Hvor Steen sig hvælve,



I Røverkullen.  
 Men ei du skælve!  
 Naar Hjertet bæver,  
 Og frygtsomt bruser,  
 Mølner sig hæver,  
 Og Panden knuser.  
 Hammeren kræver  
 Med roligt Mod  
 At farves i Troldenes  
 Hjerteblod."

"Tak!" raaber Harald;  
 "Min Harm jeg kolner."  
 Og rask han griber  
 Den store Mølner,  
 Og rolig iler  
 Hen til de Steder,  
 Hvor Trolde hviler  
 Og Esvanhild græder.

I mørke Gange  
 Med fæle Toner  
 Han horer Sange  
 Af Jettekoner.  
 Og uforfærdet  
 Han skuer Trolde  
 At slaae med Sværdet  
 Paa Flintestiolde,  
 Hvoraf udspringe  
 Saa store Gnister,  
 At Hulen stundom  
 Sit Mørke mister.

Ham Bæggen trænger  
 Saa skarp og snever.  
 Fjeldstykker, som hænger  
 I Loftet, bæver.  
 Og Blod hiin røde  
 Af uhevnede Døde  
 Fra Sprækkerne rinde,  
 Og Lyn ham blinde,  
 Og Drager i Tidsler  
 Forbi ham hviisler.

Men rolig Harald  
 Med Gudens Hammer  
 Til Maalet haster;  
 Han veed, den rammer.

Og Lynet luer  
 Med blodige Flammer,  
 Og i et Kammer,  
 Hvor Mørket svinder,  
 Han rolig skuer  
 Tre Jetteqvinder.  
 Uden Been i Ryggen  
 De krummede bæve,  
 Paa Jernstole  
 De spole og væve  
 Med mavre Arme  
 En Bryllupskiøle  
 Af Mennesketarme.

Men rolig Harald  
 Med Gudens Hammer

Til Maalet haster;  
 Han veed, den rammer.

Og Hundeglammen  
 Bedover Sangen.  
 Han gaaer paa Hammen  
 Af Midgaardsslangen.  
 Sig Lyset taber,  
 Fakterne blaane,  
 Fenris gaber —

Jetterne daane.

Men rolig Harald  
 Med Gudens Hammer  
 Til Maalet haster;  
 Han veed, den rammer.

Og vist den rammer.

I Klippens Rifter,  
 Hvor Ratten aldrig  
 Med Dagen skifter,  
 See Jetter blode!

Men see paa Fieldet  
 I Morgenrøde  
 Bed Sølvvældet  
 De Elste smile,  
 Og armindslынget  
 Og favnopklynget  
 Til Biællehuset  
 I Dalen ile!

---